

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.023/2025/6.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ifj. dr. Auner Tamás ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Jámbor-Tóth-Kolláth Ügyvédi Iroda (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.012/2024/23.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 15.M.70.012/2024/24.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 508 000 (ötszáznyolcezer) forint perköltséget.

A le nem rótt 138 388 (százharmincnyolcezer-háromszáznyolcvannyolc) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes ömlesztett gabona szállítással foglalkozó egyéni vállalkozó. A felperes 2013. december 9. napjától dolgozott az alkalmazásában gépkocsivezető munkakörben, havi bruttó 360 000 forint munkabérért.

[2] A felperes felettese (tanú 1) volt, tőle kapta a fuvarfeladatokat.

[3] Az alperes üzleti kapcsolatban áll a (cég 1 neve)-vel, ahová rendszeresen szállít takarmányárut. A (cég 1 neve) telephelyén általános gyakorlat a szállító gépjárművek fülkéinek ellenőrzése, melynek célja annak elkerülése, hogy a fülkében rejtett termény legyen.

[4] A (cég 1 neve) telephelyén működő biztonsági szolgálat 2021. szeptemberében a fenti gyakorlatnak megfelelően ellenőrzés alá kívánta vonni a felperes által vezetett tehergépjármű vezetőfülkéjét, emiatt a felperes feldúlttá vált és trágár szavak kíséretében a fülkéje ellenőrzését megtagadta. Az esetről a (cég 1 neve) képviselőjében eljáró középvezető, (tanú 4 neve) tájékoztatta az alperes alkalmazásában álló (tanú 1) fuvarszervezőt és megkérte, hogy a felperest többet ne küldjék a (cég 1 neve) (település 1 neve)-i telephelyére. Az alperest ugyanakkor a (cég 1 neve) telephelyéről nem tiltották ki, a (cég 1 neve) kizárólag azt kérte, hogy a felperes oda ne menjen.

[5] Az alperesnél elvárt gyakorlat volt, hogy a tehergépjárművek platóján fennmaradt takarmányt a platóról ott kell lesöpörni, ahol azt a gépjármű sofőrje leborítja. Az alperesnél nem volt megengedett, hogy a sofőr szennyezett gabonát, vagy bármilyen egyéb gabonát hazavigyen. Az alperes ilyen magatartásra nem adott engedélyt a felperesnek, ennek ellenére a felperes a fuvarfeladatai teljesítése után rendszeresen vitt haza gabonát a háziállatainak. Az alperes és az alperes képviselőjében eljáró (tanú 1) többször figyelmeztette a felperest, hogy ezt ne tegye. A gabona zsákolásról és annak felperes kocsijának csomagtartójába helyezéséről (tanú 1) fényképfelvételt is készített.

[6] 2023. december 8. napján – pénteken – este (tanú 3), az alperes ismerőse (település 2 neve) felől tartott személygépjárművével (település 3 neve)-re, amikor a felperes az alperes tehergépjárművével a vasúti átjáró közelében a záróvonalat átlépve (tanú 3)-t nagy sebességgel megelőzte, majd a vasúti átjáró piros jelzése miatt megállt, ezáltal balesetveszélyes helyzetet teremtett. (Tanú 3) a tehergépjármű után állt meg és számonkérte a felperest a balesetveszélyes helyzet miatt, majd jelezte a felperesnek, hogy az esetet jelenti az alperesnek, mivel ismeri őt. A felperes annyit válaszolt, hogy „nyalja ki (alperes neve) bácsi picsáját”. Az eset után a felperes továbbhajtott, (tanú 3) pedig jelentette az esetet az alperesnek.

[7] Az alperes a történetek után a felperes munkaviszonyát felmondással megszüntette a 2023. december hónapban kelt, felperes által 2024.01.03. napján átvett felmondással, 55 nap felmondási idővel. A felperes munkaviszonya 2024. február 27. napján szűnt meg.

[8] A felmondás indokolása szerint az intézkedésre az Mt. 66. § (2) bekezdése alapján a munkavállaló magatartására való hivatkozással kerül sor az alábbiak miatt:

[9] A munkaviszonya alatt a felperes több esetben olyan minősíthetetlen, arrogáns viselkedést tanúsított, amely mind a Munkáltató, mind ügyfelei számára elfogadhatatlan. E tárgykörben a felperes több alkalommal szóban figyelmeztetve lett, de ennek ellenére a felperes 2021. szeptemberben, a (cég 1 neve) Biztonsági szolgálatával szemben olyan magatartási formát alkalmazott, amely alapján a Munkáltatót kitiltották a (cég 1 neve) (település 1 neve)-i telephelyéről, amellyel a Munkáltatónak jelentős kárt okozott.

A Munkáltató számára rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperes több esetben jogellenesen gabonaféléket tulajdonított el a szállítások során, mellyel kapcsolatban a Munkáltató oldaláról felmerült azok kivizsgálására irányuló bejelentés lehetősége is.

A Munkáltató számára rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperes 2023.12.08. napján a használatban lévő gépjárművel az esti órákban olyan manővert hajtott végre, amely mások életét és testi épséget veszélyeztette, és adott esetben a KRESZ szabályok több rendelkezésébe is ütközhetett. A veszélyes manőverről bejelentés érkezett a Munkáltatóhoz, biztosítva őt annak bizonyíthatóságáról is.

A kereset és az ellenkérelem

[10] A felperes módosított keresetében kérte a bíróságtól, hogy kötelezze az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetése okán 1.067.450,- forint végkielégítés, valamint vagylagosan 696 134 forint, illetve 791 640 forint elmaradt munkabér megfizetésére. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását.

[11] Keresete jogalapjaként hivatkozott a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) és (2) bekezdésére, a 66. § (1) és (2) bekezdéseire, a 77. § (3) bekezdésének c) pontjára, valamint a 82. § (1) – (4) bekezdéseire.

[12] Tényállítása körében vitatta, hogy őt kitiltották a (cég 1 neve) telephelyéről, továbbá, hogy a gabonát jogellenesen tulajdonította el az alperestől, valamint azt is, hogy 2023. december 8. napján olyan manővert hajtott végre, amellyel mások életét vagy testi épségét veszélyeztette. Sérelmezte, hogy az alperes a felmondásban olyan indokot hozott fel, amely több, mint két és fél évvel korábban, 2021-ben történt. Ennek okán a felmondás nem felel meg a világosság, a valóság és okszerűség követelményének.

[13] Az alperes ellenkérelmében kérte a felperes keresetének elutasítását, valamint perköltségben való marasztalását.

[14] Hangsúlyozta, hogy a felmondásra nem a felperes egyetlen kötelezettségszegése folytán került sor, hanem az általa tanúsított több, kifogásolható magatartás miatt. Előadta, hogy a felperes (cég 1 neve) biztonsági szolgálata által kezdeményezett vizsgálat során a személyzetet trágár szavakkal illette, mely miatt a felperest kitiltották a (cég 1 neve) (település 1 neve)-i telephelyéről; hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes többszöri felszólítás ellenére sem hagyott fel a gabona zsákolással, mely miatt többször szidalmazta a fuvarszervező kollégáját és az egyik felszólítás miatt majdnem tettlegességig fajult köztük a viszony; továbbá akként érvelt, hogy 2023. december 8. napján a szolgálati gépjárművével veszélyes előzést hajtott végre és az eset után trágár szavakkal illette az alperest, valamint a felperes által megelőzött gépjármű vezetőjét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[15] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felmerült 103 800 forint eljárási illeték az állam terhén marad. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1 355 726 forint perköltséget.

[16] A felperes keresetét – jogalapjában – teljes egészében alaptalannak találta. Megjegyzendő, a határozat indokolásában a felperes elmaradt munkabér iránti kereseti kérelmét tévesen 662 440 forintban rögzítette.

[17] Határozata indokolása szerint abból indult ki, hogy az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontja alapján a munkaviszony megszüntethető felmondással, illetve a (2) bekezdés alapján a bíróságnak az indokolás világosságát, az indokok valóságát és okszerűségét kellett vizsgálnia.

[18] A felmondás 1. pontjában körülírt indok tekintetében megállapította, hogy az nem felel meg a valóság követelményének. Hangsúlyozta azonban, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint több felmondási indok megjelölése esetén elégséges, ha az okok egyike bizonyul csak valónak, ezért a felmondás további indokait is vizsgálta.

[19] A felmondás indokolásának 2. pontjában megjelölt ok kapcsán megállapította, hogy az a világosság követelményének megfelel. Kifejtette, e vonatkozásban nem annak volt jelentősége, hogy mikor, mennyi és milyen gabonaféle eltulajdonítását sérelmezi az alperes, hanem hogy ezt jogellenesen tette.

[20] Az alperes személyes nyilatkozata, valamint (tanú 2) és (tanú 1) tanúk egybehangzó vallomása alapján valósnak fogadta el, hogy senkinek nem volt jogosultsága, hogy a szállítás és lerakodás után a platón maradt ún. szennyezett gabonával sajátjaként rendelkezzen. Ezt alátámasztottnak látta a felperes azon saját nyilatkozatával is, mely szerint (tanú 1) többször figyelmeztette, hogy a gabonát ne vigye haza.

[21] Az okszerűség körében elsőként értékelte, hogy az Mt. 66. § (2) bekezdése szerint a felmondás indoka a munkavállaló munkaviszonnyal kapcsolatos magatartásával, képességével, vagy a munkáltató működésével összefüggő ok lehet. Ennek megfelelt az, hogy az alperes a felmondást a felperes munkaviszonnyal kapcsolatos magatartására alapította.

[22] E körben a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a jogellenes gabona eltulajdonítás jogszerű indokul szolgálhat-e a munkáltatói felmondásnak. Kifejtette azon álláspontját, hogy a gabona munkáltatói utasítás ellenére több alkalommal történt hazaszállításával a felperes megszegte a munkaviszonyból fakadó együttműködési kötelezettségét és a munkáltató utasítása szerinti munkavégzésre irányuló kötelezettségét. Minderre tekintettel pedig e felmondási okot önmagában olyannak tekintette, amely megalapozza a munkáltatói felmondást.

[23] Tévesnek ítélte a felperes részéről annak vitatását, hogy a felmondás időpontjában rendelkezésre álltak volna – a felmondásban foglaltak szerint – olyan bizonyítékok, amelyek igazolják a jogellenes gabona eltulajdonítást. E körben az alperes által csatolt fényképfelvételeket értékelte, melyek nem vitatottan még a munkaviszony fennállása alatt készültek a felperes kocsijában lévő zsákokról.

[24] A 3. felmondási ok valóságát (tanú 3) tanúvallomása alapján állapította meg. E felmondási indok okszerűségét pedig azért látta megállapíthatónak, mert álláspontja szerint a biztonságos közlekedés a gépjárművezetési feladat teljesítése során általában elvárható magatartási kötelezettség, melynek megszegését nem indokolhatja a munkavállaló – felperes által hivatkozott – fáradtsága.

[25] A felperes bizonyítékok hiányára történő hivatkozását nem fogadta el rámutatva, hogy az alperes által e körben indítványozott és a perben meghallgatott tanú bizonyítási eszköz.

[26] Mindezek alapján úgy ítélte, az alperes felmondása megfelel az Mt. 64. § (2) bekezdésének, ezért döntött a kereset elutasításáról.

[27] A felperest pervesztességére tekintettel marasztalta a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdés alapján perköltség megfizetésére. A perköltség összegét a csatolt megbízási szerződés alapján állapította meg.

[28] Az illetékről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. §-a alapján rendelkezett.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[29] Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla kötelezze az alperest 662 440 forint elmaradt munkabér, továbbá 1 067 450 forint végkielégítés megfizetésére. Kérte az alperes perköltségben történő marasztalását is, az igényelt ügyvédi munkadíj megfelelő felszámítása nélkül.

[30] Az ítéltáblától – jogszabályhellyel nevesítetten – a Pp. 369. § (3) bekezdés a), illetve c) pontjai szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményeképpen okszerűtlen következtetésre jutott, és ennek alapján helye van a tényállás módosításának; illetve a megállapított tényekből helytelen következtetést vont le, mikor megállapította, hogy az alperes felmondása jogszerű volt.

[31] Megsértett jogszabályhelyként az Mt. 64. § (2) bekezdését jelölte meg.

[32] A jogszabálysértést abban látta, hogy álláspontja szerint a felmondás indokolása nem világos, a megjelölt indokok nem valóságok és nem okszerűek.

[33] A világosság megállapítását azért sérelmezte, mert álláspontja szerint nem világos, hogy milyen viselkedésre alapította a munkáltató a felmondást, illetve az sem, hogy a jogtalan gabona eltulajdonítást sérelmez az alperes.

[34] A felmondási okok valóságát pedig a következők miatt nem látta megállapíthatónak:

[35] Állítása szerint csak és kizárólag azon gabonát vitte haza, amely hulladék volt, amelyet le kellett seperni a pótkocsiról. Állította, nem volt megszabva, hogy a hulladék gabonával mit kell kezdeni. Érvelése szerint a hulladék gabona szemétnek minősül, az már senkinek nem volt a tulajdona, tehát nem jogtalanul eltulajdonította a gabonát, hanem a szemét gabonát nem a helyszínen hagyta, hanem elvitte.

[36] E körben hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a hatáskörén amikor büntetőjogi megállapítást tett a gabonafélék jogellenes eltulajdonításával kapcsolatban.

[37] Megjegyezte továbbá, hogy a személygépkocsija felnyitása beleegyezése nélkül történt, ami jogszerűtlen volt az alperes részéről, illetve a fényképfelvétel készítése is.

[38] Az arrogáns viselkedésével kapcsolatos felmondási okot is valótlannak nevezte arra hivatkozással, hogy az alperes személyes meghallgatása során nem tudott megnevezni egyetlenegy olyan eseményt sem, amikor konkrétan a hivatkozott magatartást tanúsította volna.

[39] További hivatkozása szerint nem valós az sem, hogy olyan manővert hajtott végre 2023. december 8-án, amellyel mások életét, testi épségét veszélyeztette. Kiemelte, ennek bizonyítására becsatolta az aznapi tachográf korongot, amelyen pontosan látszik, hogy a megjelölt időszakban egyáltalán nem lépte túl a megengedett sebességhatárt, az előzést sebességhatáron belül végezte el, ezáltal nem teremtett veszélyes helyzetet. Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy ez önmagában megalapozza a munkáltatói felmondást.

[40] Új bizonyítékként csatolt a felmondásban említett közlekedési szituáció helyszínéről készült fényképeket annak bizonyítására, hogy nem veszélyes útszakaszról van szó. Kifejtette, hogy a becsatolt bizonyítékok a Pp. 373. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelőek, mert egyrészt a keresetben hivatkozott tények bizonyítására szolgálnak, másrészt önhibáján kívül csak a tárgyalás berekesztését követően jutott azokhoz 2025. május 12. napján.

[41] Az okszerűség körében mindössze annyit adott elő, hogy álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt a megállapítást tette, hogy a 3. pontban megjelölt, a közlekedési szituációval kapcsolatos ok önmagában megalapozza a munkáltatói felmondást.

[42] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Perköltséget is felszámított 400 000 forint + áfa összegben a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíjként a csatolt megbízási szerződés és költségjegyzék alapján.

[43] Elsőként arra hivatkozott, hogy a fellebbezés visszautasításának van helye figyelemmel arra, hogy a felperes a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontját megsértve fellebbezésében egyetlen anyagi jogi, illetve eljárásjogi jogszabályhelyet sem jelölt meg a jogszabálysértés kimunkálása tekintetében.

[44] A fellebbezés érdemét tekintve a következőket fejtette ki:

[45] A fellebbezés azon érvelését miszerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperes által összes bizonyított körülményt, illetve a megállapított tényeket alapul véve helytelen következtetésre jutott, általános jellegű hivatkozásnak nevezte kifejtette, abból nem derül ki, hogy pontosan mely, felperes által előterjesztett bizonyítékokat kellett volna másképp értékelnie az elsőfokú bíróságnak, vagy pontosan mely bizonyíték támasztja alá a fellebbezésben foglalt jogi álláspontot.

[46] A továbbiakban hangsúlyozta, az alperes felmondásában rögzített indokolás kimerítik a világosság, valóság és okszerűség követelményét.

[47] A világosság körében rámutatott, nem elvont fogalmakkal, hanem konkrét esemény megjelölésével indokolta a felmondást, az ezzel ellentétes értelmezés szöveggellentétes. Azért is érthetetlennek tartotta a felperes világosság hiányával kapcsolatos hivatkozását, mert a felmondási indokként megjelölt több incidens is a felmondást megelőző közeli időpontban történt. Álláspontja alátámasztásául eseti döntésekre hivatkozott (BH2001. 395., Budapest Környéki Törvényszék 26.M.70.836/2020/35., Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.235/2022/8.).

[48] Az okszerűség szempontjából elsődlegesen azt tartotta fontosnak, hogy éppen azzal felelt meg ezen követelménynek, hogy feltárta a munkavállaló számára: a megjelölt indokok a munkaviszony megszüntetéséhez vezető folyamat részei. A BH2003. 211. számon közzétett bírósági határozatra hivatkozva rámutatott, több felmondási indok megjelölése esetében egyetlen indok bizonyítottsága is megalapozhatja az intézkedés jogszerűségét, ezen indok okszerűsége esetén.

[49] Vitatta azt a felperesi hivatkozást, miszerint a felmondási indokok nem olyan súlyúak vagy jellegűek, amelyek miatt szükségessé vált volna a munkáltatói felmondás. Kifejtette, álláspontja szerint a munkáltató tulajdonát képező gabona „elzsákolása”, minősíthetetlen és arrogáns viselkedés tanúsítása, gépjárművezetőként a közúti közlekedésre veszélyt jelenthető járművezetés olyan súlyúak és kirívóak, amelyek akár az azonnali hatályú felmondást is megalapozhatják.

[50] Hangsúlyozta, több alkalommal személy egyeztetés keretében szólította fel a felperest, hogy változtasson sérelmezett magatartásán.

[51] Kiemelte, a felmondási okokat az alperes nyilatkozatán kívül (tanú 2), (tanú 1), (tanú 4 neve) és (tanú 3) tanúvallomásai alátámasztották.

[52] A felperes azon hivatkozásával kapcsolatban miszerint az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett volna a hatáskörén azzal, hogy büntetőjogi megállapításokat tett kifejtette, mind a felmondásban, mind a perbeli nyilatkozataiban tartózkodott a „lopás” mint büntetőjogi fogalomhasználatától, azonban az eltulajdonítás tényét megfelelően igazolta.

[53] E körben megjegyezte azt is, valótlan az a felperesi álláspont, hogy az eltulajdonítással érintett gabona hulladék lett volna, amelyet le kellett seperni a pótkocsiról. Ezt az alperesi nyilatkozatok mellett (tanú 1) tanúvallomásával látta bizonyítva.

[54] Mindezek alapján látta megállapíthatónak, hogy a felmondás indokolása világos, valós és okszerű.

[55] A felperes által fellebbezéséhez csatolt új bizonyítékokkal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy azokat a felperes a Pp. 373. § (2) és (3) bekezdésében foglaltak megsértésével terjesztette elő, így kérte ezek figyelmen kívül hagyását. E körben azt hangsúlyozta, hogy a felperes nem fejtette ki miért jutottak a fényképek a tárgyalás berekesztését követően a tudomására. Hangsúlyozta továbbá, hogy a fényképen látott

körülmények egyértelműen nem a tárgyalás berekesztését követően váltak ismertté a felperes számára.

[56] Vitatta a kereset összecszerűségét is.

[57] Ezzel kapcsolatban felhívta a figyelmet, hogy a felperesnek a felperes részéről sem vitatottan a felmondási időre járó távolléti díj megfizetésre került. Végkielégítésre pedig nem jogosult, mert a felmondás az Mt. 64. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nem minősül jogellenesnek, illetve a munkáltató végkielégítés-fizetési kötelezettsége csak azokban az esetekben áll fenn, amikor a munkavállaló magatartása és a munkaviszonya megszüntetése között nincs okozati összefüggés.

[58] Rámutatott továbbá, a 16. sorszám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint a felperes keresetét leszállította, kártérítési igényét 647 240 forintban jelölte meg.

[59] Hangsúlyozta, a fentiek szerinti keresetváltoztatást, a keresetváltoztatással érintett követelést jogalapjában és összecszerűségében is vitatta az elsőfokú eljárásban. Állította, a felperes a keresetlevelében, majd azt követő perfelvételi és érdemi tárgyaláson tett nyilatkozataiban sem jelölte meg jogszabályi hivatkozással keresetének jogcímét. Kifejtette továbbá, álláspontja szerint a felperes tévesen értelmezi az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdését, 169. § (1) bekezdését, 83. § (3) bekezdését és 149. § (1) bekezdését.

[60] További érvelése szerint a felperesi nyilatkozatból nem derül ki, hogy mi az oka 11 hónapnyi munkabér-igény megjelölésének. Határozott álláspontja szerint a felperes terhére esik annak megjelölése, hogy az elmaradt jövedelem terjedelmét tekintve mit tekint végidőpontnak, különös tekintettel arra, hogy a felperes 2024. június 5. napjától új munkaviszonyt létesített.

[61] Rámutatott arra is, az előbb említett felperesi nyilatkozattal érintett számítások hibásak, mindjárt annak kiindulópontjánál, a 360 000 forint 11-szerese ugyanis mindösszesen 3 960 000 forint, szemben a felperes fellebbezésében megjelölt 4 060 800 forinttal.

[62] Rögzítette továbbá, a felperes által előterjesztett munkaszerződés adatai és a felperes nyilatkozatai között ellentmondás mutatkozik abban a tekintetben, hogy új munkahelyén milyen összeget kapott a próbaidőre, illetve azt követően alaphétként.

[63] További érvelése szerint a felperes kérelme az Mt. 172. § (1) bekezdésében foglaltakba ütközik.

Az ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[64] A fellebbezés alaptalan.

[65] Az ítéltábla – kötelező hatályon kívül helyezésre okot adó körülmény hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdés szerinti korlátok között gyakorolhatta. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelmények körében előadott fellebbezési hivatkozások. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem azt is, hogy ezt milyen indokkal teszi, milyen eljárási vagy anyagi jogszabálysértésre hivatkozik. További korlátot jelentenek a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének Pp. 369. §-ban rögzített keretei.

[66] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében tévesen állította, hogy a fellebbezés visszautasításának lett volna helye amiatt, hogy a felperes a fellebbezésben a jogszabálysértéssel kapcsolatos nyilatkozatai körében egyetlen anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabályhelyet sem jelölt meg. Visszautasításra a Pp. 366. § (1) és (2) bekezdésében szabályozott esetekben kerülhet sor (elkésettség, a fellebbezés kizártsága, hiánypótlási felhívást követően is hiányos volta). A visszautasításra okot adó körülmények közül az alperes a fellebbezés hiányos tartalmára hivatkozott.

[67] A Pp. 371. § (1) bekezdésének alperes által felhívott d) pontja szerint a fellebbezésben fel kell tüntetni azt az anyagi, illetve eljárásjogi jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A Pp. e rendelkezésének szövegét a 2022. évi CXIX. törvény 47. §-a állapította meg és 2021. január 1-től hatályos. E módosítás lényegét éppen az jelentette, hogy a jogalkotó a korábbi normaszövegből mellőzte a jogszabályhely megjelölésének követelményét. A továbbiakban elegendő, ha a szövegszerű körülírásból beazonosítható a megjelölni kívánt jogszabálysértés.

[68] A jogszabálysértéssel kapcsolatban az érintett jogszabályhely megjelölésének hiánya tehát nem eredményezhette a fellebbezés visszautasítását.

[69] A továbbiakban az ítéltábla a felperes fellebbezési érvelését vizsgálta.

[70] A felperes fellebbezésében az ítéltáblától gyakorolni kért felülbírálati jogkör tekintetében a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontját jelölte meg. A felülvizsgálati jogkör azonban a Pp. 2021. január 1-től hatályos szövege szerint szintén nem kötelező tartalmi eleme már a fellebbezésnek (ld. Pp. 371. § (1) bekezdés c) pontjának hatályon kívül helyezése). Ugyanakkor a továbbiakban is a fellebbezőnek kell fellebbezése indokait olyan részletességgel előadni, amely alapján a másodfokú bíróság által gyakorlandó felülbírálati jogkörök megállapíthatóak. Ebből következően a fellebbezés egészéből szükséges következtetni az alkalmazandó felülbírálati jogkörökre.

[71] A fellebbezési hivatkozások a Pp. 369. § (3) bekezdés a)-c) pontja szerinti felülbírálati jogkörök gyakorlását indokolták. Ebből következően a másodfokú bíróság az anyagi jogi felülbírálat során a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti [a) pont], bizonyítást folytathat le [b) pont] és ezek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti, illetve a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonhat le, a megállapított tényeket másként minősítheti [c) pont].

[72] Helyesen utalt arra az alperes fellebbezési ellenkérelmében, hogy a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja kapcsán fellebbező fél részéről nem elégséges az okszerűtlen mérlegelésre általánosságban hivatkozni, konkrétan meg kell jelölnie, hogy a bíróság milyen bizonyítékból vont le okszerűtlen következtetést, illetve milyen bizonyítási hiányosságok miatt nem tekinthető az ítélet megalapozottnak és mely tények tekintetében. A jelen eljárásban tehát a másodfokú bíróság csak a felperes fellebbezésében megjelölt bizonyítékok és az ezekkel kapcsolatban előadott érvek alapján dönthet a bizonyítékok értékelésének okszerűségéről és csak az előbbiekkal érintett és jelentőséggel bíró részben módosíthatja vagy egészítheti ki a tényállást.

[73] A Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkörben eljárva pedig a tényállás módosítására vagy kiegészítésére a másodfokú eljárás keretében lefolytatott bizonyítás eredményeként kerülhet sor. A másodfokú bíróság azonban bizonyítást – kivéve ha törvény a hivatalbóli bizonyítást megengedi – csak a felek Pp.-ben foglaltaknak megfelelően előterjesztett, releváns tényekre vonatkozó indítványai alapján rendelhet el [Pp. 276. § (2) és (4) bekezdés], az elsőfokú eljárásban előterjesztetthez képest új bizonyítási indítvány előterjesztésével kapcsolatban pedig a törvény további feltételeket támaszt [Pp. 373. § (1)-(5) bekezdések]. Éppen ezért a fellebbezéshez, fellebbezési ellenkérelemhez kötöttség miatt nem elégséges, ha a fellebbező visszautal az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványaira, hanem konkrétan meg kell jelölnie, melyik bizonyítási indítvány teljesítését tartja szükségesnek a másodfokú eljárásban és miért, e körben az elsőfokú bíróság milyen jogszabálysértést követett el. Új bizonyítási indítvány esetén pedig igazolnia kell, hogy annak törvényi feltételei fennállnak.

[74] A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja tekintetében is érvényesül a kérelemhez kötöttség, azaz a másodfokú bíróság csak a fellebbező által kifogásolt jogkövetkeztetést vagy minősítést bírálhatja felül a fellebbező által megjelölt okokból.

[75] Fontos hangsúlyozni, hogy az elsőfokú bíróság a felmondás indokainak értelmezése kapcsán három felmondási okot különített el: 1. A felperes arrogáns magatartása miatt a munkáltatót kitiltották a (cég 1 neve) (település 1 neve)-i telephelyéről. 2. A felperes több esetben jogellenesen gabonafélét tulajdonított el. 3. A felperes a munkáltató gépjárművével mások életét és testi épségét veszélyeztető, a KRESZ szabályokat sértő közlekedési manővert hajtott végre. Ezek fényében szükséges a felperes fellebbezési hivatkozásait értékelni és ezek kapcsán az alkalmazható felülbírálati jogköröket meghatározni.

[76] Lényeges még, hogy az elsőfokú bíróság az 1. pontban foglalt felmondási okot nem találta valósnak, ezért a felek másodfokú eljárásban tett előbbiekkal kapcsolatos nyilatkozatait szükségtelen volt vizsgálni.

[77] A 2. felmondási okkal kapcsolatban a felperes tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül minősítette világosnak e felmondási okot. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a világosság körében azt kell a bíróságnak vizsgálnia, a felmondás indokolásából egyértelműen kiderül-e, hogy a munkáltató a munkaviszonyt miért nem kívánja fenntartani, a felmondás tartalmazza-e azokat a konkrét tényeket, körülményeket, amelyekre a

nyilatkozatot tevő fél a megszüntetést alapította. A felmondás 2. pontja szó szerint tartalmazza a „jogellenesen” és a „gabonaféléket tulajdonított el” kifejezéseket a felperesre vonatkoztatva. Ez alapján pedig nyilvánvaló, hogy a munkáltató a gabonafélék – több esetben történő – jogellenes eltulajdonítása miatt élt a felmondás lehetőségével. Ezért ezen felmondási ok világosságával kapcsolatban az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörben eljárva az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetést nem vonhatott le, a megállapított tényeket másképp nem minősíthette.

[78] Az elsőfokú bíróság e felmondási ok valóságát a felek nyilatkozatai, valamint (tanú 2) és (tanú 1) tanúk vallomásai alapján állapította meg. Az alperes által a felperes kocsijának csomagtartójáról készült fényképeket csupán annak kapcsán értékelte, hogy a felperes vitatta, a munkáltatónak a felmondás időpontjában rendelkezésére álltak-e bizonyítékok, maga azonban nem a fényképfelvételekből vont le következtetést ezen ok valóságára.

[79] Ehhez képest a felperes fellebbezésében konkrétan nem kifogásolta a felek nyilatkozatainak, illetve a megnevezett tanúk vallomásainak értékelését, az értékelés okszerűtlenségére nem hivatkozott, csupán a fényképfelvételek készítésének jogszerűtlenségre utalt, az előbb kifejtettek miatt azonban e bizonyítéknak nem volt perdöntő jelentősége, ezért az a körülmény sem bír relevanciával, hogy jogsértő bizonyítási eszköznek minősül-e.

[80] Az előbbieket miatt a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjában szabályozott felülbírálati jogkör keretében nem volt mód a második felmondási ok kapcsán az elsőfokú bíróság által megállapított azon tényállási elemek módosítására, hogy az alperesnél elvárt gyakorlat szerint a tehergépjárművek platóján fennmaradt takarmányt a platóról ott kellett lesöpörni, ahol azt a gépjármű sofőrje leborította; az alperesnél nem volt megengedett, hogy a sofőr bármilyen gabonát hazavigyen; ennek ellenére a felperes rendszeresen vitt haza gabonát a háziállatainak (tanú 1) többszöri figyelmeztetését figyelmen kívül hagyva.

[81] E tényekből pedig az elsőfokú bíróság – a felperes fellebbezési hivatkozásával szemben – helyesen vont le következtetést arra, hogy a felperes jogellenesen eltulajdonított gabonát a munkáltató tiltása ellenére. Ezzel szemben téves, illetve valótlan az a felperesi hivatkozás, hogy nem volt meghatározva, hogy a hulladék gabonával mit kell kezdeni, hiszen abból, hogy tilalmazott annak becsákolása és elvitele, egyenesen következik, hogy a munkáltató rendelkezett ezekkel kapcsolatban. A felperes egyébként csak állította, de nem bizonyította, hogy az általa elvitt gabona hulladék volt, ami senkinek sem a tulajdona, hanem szemétnek minősült volna.

[82] Téves az a felperesi hivatkozás is, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a hatáskörén azzal, hogy büntetőjogi megállapításokat tett. Az, hogy valamilyen dolog jogellenes eltulajdonításának büntetőjogi következményei is lehetnek, nem jelenti azt, hogy ez kizárólag büntetőjogi megállapítás lenne és csak büntetőügyben eljáró bíróságnak lenne arra hatásköre. Az elsőfokú bíróság pusztán tényként állapította meg, hogy a felperes az általa a lerakodási helyeken becsákolta és magával vitt gabonát jogosulatlanul sajátjaként kezelte, azaz eltulajdonította.

[83] Az előbbiek okán az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörben eljárva nem vonhatott le a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetést, a tényeket másként nem minősíthette.

[84] Az ítéltábla egyetért azzal az elsőfokú bíróság által tett megállapítással is, hogy e felmondási ok önmagában megalapozza a munkáltatói intézkedést a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatban.

[85] A harmadik felmondási ok tekintetében az hangsúlyozandó, hogy e körben is helyesen állapította meg a felmondási ok világosságát az elsőfokú bíróság figyelemmel arra, hogy e vonatkozásban a felmondás egyértelműen tartalmazza a felperes terhére rótt kötelezettségzegés mibenlétét. E körben az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetés levonására, tények máskénti minősítésére nem volt mód [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont].

[86] Lényeges továbbá, hogy az elsőfokú bíróság (tanú 3) tanúvallomása alapján állapította meg az általa az ítélet tényállásában rögzített tényeket. Fontos hangsúlyozni, hogy a sebesség pontos mértékére vagy arra, hogy az a megengedettnél nagyobb lett volna, nem tett megállapítást, arra viszont igen, hogy a felperes a záróvonalat átlépve előzte meg (tanú 3) és ezzel teremtett balesetveszélyes helyzetet, figyelemmel arra is, hogy a vasúti átjáró piros jelzése miatt meg kellett állnia rögtön ezután. Ez utóbbi ténymegállapításokat viszont a felperes fellebbezésében nem támadta.

[87] E körben a felperes fellebbezésében lényegében a tahográf korong bizonyítékként való értékelésének elmaradását sérelmezte. Ugyanakkor – miután az elsőfokú bíróság a megengedett sebességhatár átlépését vagy konkrét sebességet nem állapított meg -, a tényállás megváltoztatásának, vagyis a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásának nincs helye.

[88] Az alperes helyesen mutatott rá fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a másodfokú eljárásban utólagos bizonyításnak csak a Pp. 373. § (3) bekezdés második mondatában meghatározott esetben van lehetősége, amely visszautal a (2) bekezdésben foglalt szabályokra is. Ezek szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására, vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna [(2) bekezdés]. A fél akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha az a (2) bekezdés szerinti tény bizonyítására vagy a keresete, ellenkérelme alapjául korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására vagy keletkezett [(3) bekezdés második mondat].

[89] A felperes fellebbezésében csupán állította, hogy az általa becsatolt fényképek a Pp. 373. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelőek, mert egyrészt a keresetben hivatkozott tények bizonyítására szolgálnak, másrészt önhibáján kívül csak a tárgyalás berekesztését követően jutott azokhoz 2025. május 12. napján. Ezen állításán túl azonban nem fejtette ki, hogy milyen önhibáján kívüli ok akadályozta e bizonyítékok korábbi előterjesztésében. Helyesen hivatkozott ellenben az alperes arra, hogy az útszakaszt a felperes nyilvánvalóan

korábban is ismerte, a fényképfelvételeken látott körülmények nyilvánvalóan nem a tárgyalás berekesztését követően jutottak tudomására. Az is kétséges, hogy a felperes ilyen tartalmú fényképekhez korábban nem juthatott hozzá önhibáján kívül.

[90] Az előbbieket miatt a Pp. 373. § (2) és (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállása nem állapítható meg, ezért a felperes által a fellebbezéséhez becsatolt fényképek bizonyítékként a másodfokú eljárásban nem vehetők figyelembe. Ez pedig azt is jelenti, hogy az ítéletábla a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkörben bizonyítás nem folytatható le.

[91] Az pedig, hogy a felperes a közlekedési manőver során veszélyes helyzetet teremtett, csupán abból is következtethető, hogy a záróvonalat átlépve, azaz a KRESZ szabályait megszegve előzött annak ellenére, hogy a piros lámpa miatt a vasúti átjáróban meg kellett állnia közvetlenül az előzés után.

[92] Egyetért az ítéletábla az elsőfokú bíróság azon következtetésével is, hogy a gépjárművezetőtől elvárható magatartás, hogy a közlekedési szabályokat betartva biztonságosan közlekedjen, e kötelezettség megszegése adott esetben szintén önmagában is megalapozhatja a munkáltatói felmondást.

[93] Ezért a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör keretében sem volt az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetés levonására, a tények máskénti minősítésére lehetőség.

[94] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a 2. és 3. felmondási okkal kapcsolatban a világosság, valóság és okszerűség követelményének teljesítésére.

[95] Mindezekre figyelemmel az ítéletábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[96] A pereszes felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a 81. § rendelkezéseinek megfelelően felszámított alperesi perköltséget megfizetni. A le nem rótt másodfokú eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján marad az állam terhén. Az ítéletábla az illeték összegét az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[97] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. szeptember 23.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

táblabíró

táblabíró

